

Del fangar a la bassa d'oli

La setmana passada explicàvem que el ple extraordinari del Parlament català, sobre l'esfondrament de les obres de metro del barri barceloní del Carmel, havia acabat convertint l'anomenat "oasi català" en un fangar. Ara, després de la moció de censura del PP contra el president català, Paqual Maragall, el fangar ha acabat pràcticament com una bassa d'oli.

La classe política catalana ha fet una mena de catarsi col·lectiva. Aquest ha estat el resultat de l'episodi de la moció de censura presentada pel PP contra el president de la Generalitat de Catalunya, Paqual Maragall. Potser per això, els mateixos populars van optar per retirar-la, contra pronòstic, abans del ple parlamentari que l'havia de votar. Qui havia de rectificar, ho va fer, es van "restablir ponts", es van recompondre algunes parts del "mirall trencat", es van demanar "disculpes als ciutadans", es van retirar querelles; tot oli en un llum. Va ser just l'efecte contrari que segurament pretenien els populars. Vist l'èxit del debat de la moció, el dijous passat, la direcció del PP va decidir abans de la votació de divendres, retirar la moció de censura, sota el pretext d'un suposat pacte de silenci entre el "tripartit" i CiU, és a dir, de totes les formacions excepte el PP, per no arribar al fons en el tema de la corrupció. A l'hora, els populars es reserven la carta de presentar-ne una altra més endavant, si estimen que no hi ha voluntat d'aclarir la qüestió.

Tots contents. Després de la moció de censura gairebé tothom ha quedat content. El PSC va aconseguir que en un sol dia CiU retirés la querella i el PP, la moció de censura. De fet, els socialistes catalans poden intentar passar pàgina a un episodi que els havia deixat en una situació incòmoda i que havia revifat antics rumors de distanciament entre Maragall i sectors importants de la seva formació, que podien debilitar la imatge política del president català.

La federació nacionalista va aconseguir que el president de la Generalitat de Catalunya demanés disculpes –tot i que d'aquella manera– en seu parlamentària. Així que CiU ha pogut abandonar el camí incòmode que va iniciar amb la interposició de la querella. A més, la crispació política és un terreny en el qual la formació nacionalista mai no ha sabut navegar i del qual podria sortir malparada.

La segona força dins del Govern de Catalunya i la tercera del Parlament, ERC, és potser una de les que n'ha sortit indirectament més afavorides. En aquesta ocasió, i a diferència de fa un any, ha viscut aquest terretremol polític amb la tranquil·litat de no ser en l'epicentre. Fins i tot, ha aconseguit aparèixer com a formació que posa seny entre els dos grups enfrontats, PSC i CiU. I més enllà encara, ha acabat passant allò que la formació independentista havia demanat: que el president es disculpés i que la federació nacionalista retirés les querelles. I ICV, per la seva banda, amb la reconducció de la situació té un context més favorable per als treballs de Joan Saura, com a conseller de Relacions Institucionals, de redacció del nou Estatut.

El rèdit de la corrupció. Totes les formacions polítiques han acusat el PP de manipular per interessos partidistes els mecanismes parlamentaris. De fet, aquesta peculiar maniobra dels populars de retirar la moció un cop fet el debat ha acabat de cohesionar els punts de retrobament que en la primera sessió del debat de dijous ja es van poder apreciar. Val a dir que anteriorment al ple parlamentari que havia de debatre la moció s'havien

produït ja diversos moviments entre les principals forces polítiques catalanes per trobar una sortida a la crispació que s'havia generat després del ple extraordinari del Carmel, el passat 24 de febrer. Tot l'èxit, doncs, no és del PP.

Tot i això, la direcció dels populars de Catalunya recupera un filó que havia donat un grans rèdits al PP. El discurs contra la corrupció del PSOE va ser l'element central de la campanya dels populars contra el Govern de Felipe González, fins aconseguir la victòria electoral de José Maria Aznar el 1996. Ara, el PPC, liderat per Josep Piqué, opta per una estratègia similar. L'acusació del "3 per cent" del president Maragall a CiU serveix a la direcció popular per a fer bandera de la lluita contra la corrupció, un problema que genera molt de rebuig en la ciutadania i que pot erosionar les dues principals formacions amb les quals fa frontera política: CiU –per la seva banda de l'electorat més conservadora– i PSC –per la seva banda menys catalanista.

També totes les formacions han considerat un fracàs del PP català i de Josep Piqué l'episodi de la moció de censura finalment retirada. Però els populars catalans han aconseguit un protagonisme que difícilment podrien haver tingut en cap altra circumstància. Fins i tot, han trobat un argument polític, el de la corrupció, que els pot servir per a marcar un perfil propi dins del mapa electoral català, molt obert encara. Potser avui el PPC ha trobat el camí que el tregui de l'ombra parlamentària en què l'ha col·locat durant aquesta legislatura el seu escàs pes polític des que no governa a Madrid ni és decisiu per a la governabilitat catalana.

Amb aquesta estratègia, el PPC s'acosta una mica més a la direcció espanyola dels populars, més propensa a l'oposició contundent que a la que fins ara havia practicat Piqué. I la bandera de la lluita contra la corrupció a Catalunya esdevé un bon laboratori per al PP: deteriorant la imatge del govern català s'aconseguiria també esquitxar el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero, que avui té el suport parlamentari dels socis de Maragall.

Després de la tempesta, la calma, de moment. Després de la crisi generada arran de l'acusació vetllada del presi-

Pasqual Maragall i Artur Mas, en segon terme, en el ple parlamentari que va debatre la moció de censura del PP contra el president català, dijous 10 de març. A sota, Josep Piqué, en el mateix ple. Finalment, la moció dels populars ha fet un efecte de vacuna en la crisi catalana.

JORDI PLAY

dent, Pasqual Maragall, als governs anteriors de CiU de cobrar comissions il·legals, amb la ja cèlebre frase del "3 per cent", i després de l'estranya maniobra del PPC de presentar i retirar una moció de censura, la política catalana recupera la calma.

No es pot parlar d'un retorn a la tranquil·litat del tot, ja que continua planant un cert ambient de recel entre les dues principals forces. El mateix Artur Mas qüestionava obertament el lideratge polític de Pasqual Maragall i emplaçava el president català a deixar que sigui el

Parlament qui prengui la iniciativa en l'elaboració del nou text estatutari.

A més a més, també continuen les diligències de la fiscalia, obertes arran de les declaracions de Maragall. I la ponència parlamentària, recentment constituïda, que ha d'investigar els fets del barri del Carmel i que ha de revisar la contractació de les obres públiques del Govern poden també esdevenir un element de tensió en la política catalana durant els propers mesos.

Enric Rimbau